

K

K

K

K

Στα Κουρδικά τη λένε Hawler

Copyright 2007
Χρήστος Κηπουρός
Μαυρομιχάλη 13
Διδυμότειχο
xkipuros@otenet.gr

Εικόνα εξώφυλλου: Κεμάλ σπαθί, και κυρίως μπαστούνια. Σύνθεση συγγραφέα,

Πηγή: αρχείο του ίδιου,

Εικ. Οπισθόφυλλου: EUROPE VGALTO, σύνθεση συγγραφέα,

Πηγή: ο. π.,

Θράκη Ιούλιος 2007,

Εικόνα εξώφυλλου,

Εικόνα οπισθόφυλλου,

Στα Κουρδικά τη λένε Hawler

«Η αρχαιότερη αυτή πόλη της ιστορίας επιστρέφει και πάλι στην ιστορία. Αυτή τη φορά ως η νεότερη. Έχει ξαναγίνει. Παραδείγματα υπάρχουν. Τα ετερόνυμα δεν έλκονται μόνο στη Φυσική. Τα ίδια επίσης συμβαίνουν και στον κατά τον Ορφέα γεννήτορα των πάντων Χρόνο. Η Hawler, η Κουρδική δηλαδή Ηλιούπολη, η Αρμπίλ ή Ερμπύλ, τα Αρχαία Άρβηλα, επιστρέφουν ως η Μητρόπολη των Κούρδων, καθώς και όλων των Κουρδιστάν. Και των τεσσάρων. Αυτό δε, ανεξαρτήτως του τι επιδιώκουν για την περιοχή, οι παρέες του Διαβόλου. Ευρωπαϊκές, Τουρκικές ή ακόμη και Κουρδικές.»

X. K. Ιούλιος 2007,

Στο ένθετο της εργασίας αυτής η οποία αφιερώνεται στη μνήμη του φίλου Στρατηγού Δημήτρη Ματαφιά βρίσκεται ένα παλιό, πλην αδημοσίευτο κείμενό μου για το ποιοι και γιατί αποσιώπησαν το θάνατό του. Κάτι όμως το οποίο δεν εμπόδισε τη Μεγαλόνησο να ανταποκριθεί πολύμορφα στην προς αυτήν αγάπη του. Τόσο όταν ζούσε όσο και μετά το θάνατό του, σώζοντας για άλλη μια φορά όση εθνική τιμή και αξιοπρέπεια μπορούσε.

Η σημερινή δημοσίευση δεν σχετίζεται μόνο με τις επετείους της εισβολής του Αττίλα ή της αποκατάστασης της Δημοκρατίας στην Ελλάδα, αλλά κυρίως με εκείνους που εξ αιτίας όλων αυτών έκαναν πολιτικές κυβερνητικές καριέρες στην Αθήνα. Τους Έλληνες εκείνους Δημοκράτες που κατέληξαν μεταστατικού τύπου φιλοκεμαλιστές. Κάτι που μόνον η ψυχαναλυτική και πολιτική ανθρωπολογία μπορεί να ερμηνεύσει πώς γίνεται. Όπως και το γιατί προωθούν μια Πολιτική και Πολιτειακή Κύπρο, σαν τον εαυτό τους.

Του Χρήστου Κηπουρού

Βλέποντας μια πρόσφατη φωτογραφία του Recep Tayyip Erdogan να σχηματίζει με τα δάχτυλα του κάθε χεριού του από ένα κύκλο, το μυαλό μου πήγε σε ισάριθμα ζητήματα για μια νέα κεμαλιστική απόπειρα επίλυσης του Κουρδικού. Ο ένας κύκλος ή μάλλον πιο σωστά η πρώτη «περικύκλωση», αφορά την δια της εισβολής επέκταση του πολέμου με τους Κούρδους αντάρτες στα ορεινά εδάφη του Νότιου Κουρδιστάν. Άλλο τώρα αν οι τελευταίοι θα αναμένουν μετά του επικεφαλής τους στρατηγού Τζεμίλ Μπαγίκ και με σταυρωμένα τα χέρια στα κρησφύγετά τους στο Κανδύλιον όρος ή αν ως αναγνωρισμένοι ορεσίβιοι που είναι, θα «χαθούν» στους υπόλοιπους ορεινούς όγκους του Κουρδικού Νότου ή του Βορά, επιστρέφοντας με την ευκαιρία στις ιστορικές εστίες. Θυμάμαι τα λόγια του στρατηγού που πριν είκοσι χρόνια έλεγε ότι είχε ξεμάθει να περπατάει στην ισιάδα. Πόσο μάλλον σήμερα. Κάτι βέβαια που δεν αποκλείει πολλούς αγωνιστές να «χαθούν» στις μεγαλουπόλεις του Νότου.

Επειδή λοιπόν είναι ευρέως γνωστό σε όλους και κυρίως στους εν Τουρκία ένστολους όσο και άστολους θεματοφύλακες της κεμαλικής κληρονομιάς -π.χ. Erdogan, παρά τα περί του αντιθέτου γραφόμενα ή/και τα καμουφλάζ των μαντίλων- ότι θα τα βρουν μπαστούνια στο κατά τα άλλα εν αγαστή τους συνεργασία εγχείρημα, προφανώς δεν πρόκειται να αποτολμήσουν έναν ακόμη Αττίλα στο λεγόμενο Βόρειο Ιράκ, μόνο και μόνο για τους λόγους που διατείνονται. Δεν πρόκειται δηλαδή για μια επιχείρηση καταστολής του Κουρδικού κινήματος, η έκβαση άλλωστε της οποίας όχι μόνον θα είναι αμφίβολη αλλά επίσης και προδιαγεγραμμένη και καταδικασμένη σε αποτυχία. Όπως άλλωστε οι όχι και λίγες έως τώρα προηγούμενες απόπειρες.

Η δεύτερη περικύκλωση αφορά τα του Νοτίου Κουρδιστάν. Ναι μεν ο γόρδιος του Κουρδικού αποτελεί τουρκικό εφιάλτη από πολλών ήδη δεκαετιών, και κυρίως μετά το 1984, όμως υπάρχει και άλλος λόγος που οφείλεται η συνάθροιση του τουρκικού στρατιωτικού όγκου και πάλι στα σύνορα Βορείου και Νοτίου Κουρδιστάν με σκοπό την εισβολή. Είναι ο ίδιος λόγος για τον οποίο έγινε η Αμερικανοβρετανική εισβολή στο Ιράκ. Μιλώ για το τουρκικό πλιάτσικο εις βάρος της Κουρδικής γεωοικονομίας, με πρώτο βήμα τη ματαίωση των διαδικασιών προσάρτησης στο Νότιο Κουρδιστάν του γνωστού για τα πετρελαϊκά του κοιτάσματα Κιρκούκ. Ένα άλλο βήμα αφορά την κεμαλική γεωοικονομία του νερού. Δέσμευση των νερών του Τίγρη και του Ευφράτη.

Ας μην επεκταθώ στα περί της μειονότητας των Τουρκομάνων άλλοθι. Ούτε βέβαια και στις παρενέργειες της εισβολής. Από τις ΗΠΑ έως την Ε.Ε. που θα αναγκασθούν να βγάλουν τα φέσια, ακόμη και να προτείνουν την επιβολή κυρώσεων από διεθνείς οργανισμούς. Ναι μεν η Τουρκία ξέρει καλά από ανάλογους χειρισμούς, όπως με την περίπτωση της Κύπρου, όμως θα πρέπει κανείς να της θυμίσει και το Κουβέιτ.

Δεν συμφωνώ βέβαια με εκείνους, Έλληνες ή ξένους, που εναποθέτουν τις ελπίδες τους σε παρόμοιες εξελίξεις. Ειρήνη και πάλι Ειρήνη. Όπως βέβαια Ελευθερία και πάλι Ελευθερία. Και όπως Δημοκρατία και πάλι Δημοκρατία. Εκείνη δε που μπορεί να διακονήσει καλύτερα από όλους τις αξίες αυτές είναι η Πολιτική. Πολιτική και πάλι Πολιτική. Η πιο σπουδαία τέχνη, κατά το συμπατριώτη μου Δημόκριτο, αλλά και κόρη της Πόλης. Εξ ου και τα όσα προτείνονται στη συνέχεια είναι σύμφωνα με τις δύο αυτές βασικές ιδιότητες της Πολιτικής.

Πόλεις των δρόμων και της γεωοικονομίας υπάρχουν σε όλες τις Ηπείρους. Μάλιστα στην Ευρώπη μερικές είναι όνομα και πράγμα. Π.χ. το Στρασβούργο, Strasse Bourg, πόλη των δρόμων, είναι μια από αυτές. Έψαξα να βρω και στην Ελλάδα, και έπεσα επάνω στην Αλεξανδρούπολη. Σκέφτηκα ότι αυτή και αν δεν είναι πόλη των δρόμων. Εγγατίας και Χερσαίων Δαρδανελίων γωνία, όπως έγραφα πριν από χρόνια. Επίσης γέννημα θρέμμα της γεωοικονομίας. Ας μην επεκταθώ στα του Κριμαϊκού πολέμου και στο γιατί την έκτισε η Ρωσία.

Η ματιά μου κατηφόρισε στη συνέχεια προς τον Άτλαντα, σταματώντας στη Μέση Ανατολή και ειδικότερα στη Βόρεια Μεσοποταμία, την Κουρδική. Στο λεγόμενο Βόρειο Ιράκ. Μια άλλη πόλη των δρόμων και κυρίως της γεωοικονομίας εκεί και των γειτονικών πετρελαίων της Μοσσούλης, λίγο πιο ανατολικά από τον Τίγρη ποταμό, είναι η Hawler, η γνωστή Αρμπίλ ή Ερμπίλ, τα Άρβηλα, τα οποία βρίσκονται πάνω στην εμφανιζόμενη στους αρχαίους χάρτες ως Περσική Βασιλική οδό. Μάλιστα πέραν του κοινού με τις άλλες δύο, είναι επίσης και η αρχαιότερη πόλη του κόσμου.

Έφτανε και περίσσευε η μεταξύ τους κοινή γεωοικονομία ώστε οι τρεις αυτές πόλεις των δρόμων να αδελφοποιηθούν. Όμως υπάρχουν και άλλα επίσης κοινά. Με αυτά καταπιάνεται κυρίως η παρούσα εργασία, όπως επίσης με τη Σημειωτική που αυτά αναδίδουν. Ναι μεν η τελευταία δεν προσφέρεται δια πάσα νόσο, όπως λέγεται, όμως στην συγκεκριμένη περίπτωση προσφέρεται και με το παραπάνω.

1. Μεταξύ Hawler {Αρμπίλ} και Αλεξανδρούπολης

Λόγοι για να αδελφοποιηθεί η Κουρδική Αρμπίλ με την Αλεξανδρούπολη, υπάρχουν πολλοί. Φυσικά και δεν αποτελεί εμπόδιο το ότι η Πρωτεύουσα του Έβρου είναι νέα σχετικά πόλη. Οι δύο περιοχές της Αρμπίλ και της Θράκης, από τους προϊστορικούς ακόμη χρόνους διακρίνονται ως προς την κοινή λατρεία του ήλιου, στην ομώνυμη πρωτεύουσα, την Ηλιούπολη που στα Κουρδικά λέγεται Hawler, εκ του Helio, που σημαίνει ήλιος, όσο στη Θράκη, τη γνωστή πατρίδα του Ορφέα, του μεγαλύτερου μύστη και ιεροφάντη που δίδαξε τη λατρεία του ήλιου, πέραν του ότι εμπνεύστηκε και άλλους λατρευτικούς θεσμούς, όπως είναι η Διονυσιακή λατρεία.

Διαβάζει κανείς για την περιοχή στα βιβλία της ιστορίας ότι είναι η κοιτίδα, η μητέρα πόλη του ανθρώπινου πολιτισμού που τον παρήγαγαν, μεταξύ άλλων, προκουρδικά φύλα, πρόγονοι των Καρδούχων, όπως αποκαλεί τους Κούρδους, ο Ξενοφών. Ότι είναι η πόλη με δεκάδες στρώσεις χαλασμάτων, τα tell, το ένα επί του άλλου, που μαρτυρούν την αρχαιότητά της. Κάτι που αναδεικνύει την παγκόσμια μοναδικότητά της, αφού π.χ. ακόμη και οι στρώσεις της Θρακοφρυγικής Τροίας, είναι μόλις εννιά.

Τα Άρβηλα, η πόλη αυτή του ήλιου και ιστορική Κουρδική πρωτεύουσα είναι γνωστή επίσης από την ομώνυμη μάχη «όπου εσαρώθη ο φοβερός στρατός που στ' Άρβηλα συγκέντρωσαν οι Πέρσαι», κατά πως στιχουργεί ο Καβάφης, προφανώς φορτισμένος λόγω της Αλεξανδρινής του καταγωγής απέναντι στον Αλέξανδρο «στην τελειωτική τη μάχη», όπως συμπληρώνει στο ίδιο ποίημα.

Δεν πρόκειται να επεκταθώ στα της Περσικής κατοχής της Κουρδικής χώρας. Δεν μιλώ βέβαια για εκδίκηση του Αλέξανδρου. Οφείλω όμως να πω ότι ο Αλέξανδρος δεν υπήρξε Αττίλας. Επίσης «άλλο Αλέξανδρος, άλλο Δαρείος ή Ξέρξης». Όπως και για να μη νομίσει κανείς ότι μεροληπτώ ως προς την ιστορική μου κρίση, λέω ακόμη «άλλο Αλέξανδρος, άλλο Αγαμέμνων». Με άλλα λόγια «Άλλο Άρβηλα, άλλο Τροία». «Άλλο πόλεμος, άλλο εισβολή». Απορώ δε που κάποιοι, αν και σοβαροί επιστήμονες, τα συγχέουν.

Αυτές και άλλες σκέψεις που σχετίζονται με την επικαιρότητα, γέννησαν την ιδέα μετονομασίας της Αλεξανδρούπολης, αφού αντί για το όνομα του «ανάσποντα» και γιου του γνωστού Κωνσταντίνου, Αλέξανδρου, προτείνω {1} να πάρει το όνομα του άλλου Αλεξάνδρου, του Μακεδόνα. Να υπάρξει μια Ελλαδική πόλη, περιφερειακή και γεωοικονομική με το όνομα αυτό. Ναι μεν Αλεξανδρούπολη θα λέγεται και πάλι, όμως άλλη η μια ονομασία προέλευσης, άλλη η άλλη. Και όχι μόνο. Η αδελφοποίηση ανάμεσα στην Αρμπίλ και την Αλεξανδρούπολη αποτελεί ένα βήμα μιας νέας σχέσης της περιφέρειας της Αρμπίλ και του Κουρδιστάν, με τη Θράκη και την Ελλάδα.

Σημείωση {1}, Χρ. Κηπουρός, Αλεξανδρούπολη: Ιστορία, Τοπολογία, Δημοκρατία, <http://alex.eled.duth.gr/kipouros/alex.pdf>

EUROPE VGALTO

Κοινά όπως έγγραφα υπάρχουν από τους προϊστορικούς και τους Αλεξανδρινούς χρόνους έως τους νέους, τους νεότερους, οπότε στους αυτόχθονες Κούρδους της ίδιας περιοχής, προστέθηκε άγνωστος αριθμός εκτοπισμένων Κούρδων εκ του Βορείου Κουρδιστάν που επανενώθηκαν πολύμορφα, επόμενα και αγωνιστικά, με ομοεθνείς τους, του Νοτίου Κουρδιστάν. Μιλώ φυσικά για τους εκδιωχθέντες από την Τουρκία κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών με τα χιλιάδες καμένα Κουρδικά χωριά. Κάτι που είχε ως αποτέλεσμα άλλοι πρόσφυγες να συρρεύσουν στις Τουρκικές μεγαλουπόλεις, άλλοι στην Ευρώπη, ενώ ένα μέρος των εκτοπισμένων να αναγκαστεί να προσφύγει στην ιστορική Κουρδική κοιτίδα των Αρβήλων. Εξ ου κι οι πρόσφατοι τουρκοί βομβαρδισμοί της ευρύτερης περιοχής τους.

Επειδή λοιπόν πολλά γράφονται και λέγονται για το Κουρδικό, τα οποία όταν δεν είναι εκ του πονηρού καλλιεργούν τον Κουρδικό εθνικισμό, θέλω εδώ να προσθέσω το εξής. Το Κουρδικό είναι ένα πολιτικό ζήτημα που διδάσκει πόσο καταστρεπτικός για την υπόθεση των Κούρδων είναι ο έξωθεν και εκ του μακρόθεν καλλιεργούμενος Κουρδικός Εθνικισμός, ως δήθεν απελευθερωτική πολιτική που εξάγεται κατόπιν στο Κουρδιστάν των γνωστών φυλάρχων Ταρζανί {1} αλλά και άλλων, που μέσω του εθνικισμού διακονούν την αναπαραγωγή και διαίωξη του από αιώνος Κουρδικού διαμελισμού. Κάτι που φαίνεται επίσης και από τη συνολική στάση τους απέναντι στον Κούρδο Σπάρτακο Οτζαλάν. Ακόμη και απέναντι στην ίδια την Τουρκία. Όπως οφείλει να στηλιτεύσει κανείς την απέναντί της Ευρωπαϊκή ανοχή που υπερβαίνει ακόμη και εκείνη του George Bush. Οπότε οφείλει να πει: EUROPE VGALTO, όπως κάποτε Ελλαδίτες και Κύπριοι το είχαμε ζητήσει από τον τότε Αμερικανό Πρόεδρο Lyndon Johnson.

Ας μην επεκταθώ. Να πω μόνο ότι εκεί που κυρίως κρίνεται η αλληλεγγύη προς τον Κουρδικό αγώνα, είναι το αίτημα απελευθέρωσης του ιστορικού του ηγέτη. Είναι η Ελευθερία και η Δημοκρατία στην Τουρκία και φυσικά η Ενότητα των Κούρδων. Δεν είναι ένα κρατίδιο στο Νότιο Κουρδιστάν ή μια λύση τυχοδιωκτικού τύπου. Τα χαίρια παρόμοιων λύσεων είναι γνωστά. Ειδικά στους Έλληνες. Τα λέω αυτά γιατί δεν είναι λίγοι εκείνοι -μεταξύ τους και ψευδοδημοκράτες- οι οποίοι όταν δεν συκοφαντούν τον Κουρδικό αγώνα, υποκρίνονται ότι διαφωνούν ιδεολογικά. Νομίζω πρέπει να ερωτηθούν αν γνωρίζουν προηγούμενες θυσίες κατά τη διάρκεια της ιστορίας, όπως οι αυτοπυρπολήσεις, μεταξύ των οποίων, της Ελληνίδας Ελευθερίας Φουρτουλάκη στις 25 Μαρτίου 2006. Αν τελικά σέβονται τις θεμελιώδεις αξίες και αρχές ή απλώς τις παπαγαλίζουν καθώς και τι γνώμη έχουν για την υπέρ Οτζαλάν πολιτική στάση της Ευρωπαϊκής, καθώς επίσης και της παγκόσμιας Κουρδικής διασποράς. Πόσο μάλλον όταν εκτός όλων των άλλων κουβαλάν στην πλάτη τους και το συλλογικό αμάρτημα απορφανισμού του Κουρδικού αγώνα.

Σημ.{1}, Ίσως η λέξη αυτή θα μπορούσε να αντικαταστήσει τα δύο γνωστά ονόματα των Μπαρτζανί και Ταλαμπανί.

2. Μεταξύ Στρασβούργου και Hawler {Αρμπίλ}

Στη θέση της Κουρδικής αυτής περιφέρειας μπορούσε να βρίσκεται οποιαδήποτε άλλη ομώνυμη Γκουέρνικα, εκ των τεσσάρων και πλέον χιλιάδων βομβαρδισμένων οικισμών στην Ανατολία, που σήμερα αποτελούν έναν απέραντο κρανίου τόπο. Πέραν όμως αυτών, εδώ και δεκαετίες, στην αρχαιότερη αυτή περιοχή, τα σύνορα παίζουν μικρό ρόλο. Τη λύση τη δίνουν οι βομβαρδισμοί. Τον πρώτο λόγο σε αυτούς έχουν οι μετά ή άνευ πληηκίου Κεμαλιστές. Απορώ δε από που και ως που η πολιτική, τηλεοπτική ή ακόμη και η διανοητική Τουρκολογική Αθήνα εντοπίζει διαφορές ανάμεσα στον ένστολο και τον άστολο κεμαλισμό. Στον εκ των κεμαλισμών {1}, κεμαλικό και ισλαμικό.

Ντρέπομαι που υπάρχουν Έλληνες Ευρωβουλευτές που από τη μια διατείνονται ότι δήθεν συμπαραστέκονται στο μαρτυρικό Κουρδικό λαό ενώ από την άλλη δεν χάνουν ευκαιρία να ρίχνουν δηλητήριο σε βάρος του Κουρδικού Αγώνα, συκοφαντώντας τον ως τρομοκρατία. Αν ήμουν στη θέση τους θα μάζευα υπογραφές συναδέλφων στο Ευρωκοινοβούλιο, όχι βέβαια μόνο για την απελευθέρωση του Αμπντουλάχ Οτζαλά και τη νοσηλεία του σε ειδικό Ευρωπαϊκό πανεπιστημιακό Νοσοκομείο, αλλά και για την πρόσκλησή του στο Στρασβούργο να μιλήσει προς τους Ευρωβουλευτές. Το λέω αυτό γιατί η Γηραιά Ήπειρος έχει να επιλέξει να στηρίξει ή τη Δημοκρατία στην Τουρκία ή τον Ιανό Κεμαλισμό. Τα υπόλοιπα παραπέμπουν στα όχι λίγα αποικιστικά της σύνδρομα αλλά και το λερωμένο ιστορικό της μητρώ, με πιο μελανή σελίδα τον τεμαχισμό της Κουρδικής πατρίδας και την πράξη διανομής της σε τρίτες χώρες.

Η πρόσκληση για μετάβαση στην Ευρωβουλή αποτελεί, πέραν των άλλων, έμπρακτη προσπάθεια επανόρθωσης του μεγάλου κακού που έκανε η Κυβερνητική Ελλάδα του 1999 σε βάρος του ιστορικού ηγέτη των Κούρδων και του λαού τους. Όπως επίσης η υπόλοιπη πολιτική Ελλάδα και η ομώνυμη Ευρώπη που συνέργησαν δια της σιγής, αλλά και οι κάθε τύπου Έλληνες εθνικόφρονες -δήθεν Κουρδόφιλοι- και εκλεκτοί των Μέσων, η στάση των οποίων μύριζε πολύ πριν μιλήσει για αυτήν το Μάιο του 2003 από την ειρκτή του Ίμραλι ο Κούρδος ηγέτης στην απολογία του προς τους Ενόρκους του Δικαστηρίου των Αθηνών για την «παράνομη» είσοδο την Ελλάδα.

Και αυτό πότε; Όταν είχε προηγηθεί το ότι 186 Βουλευτές έβαλαν φαρδιά πλατιά τις υπογραφές κάτω από την πρόσκλησή του, και στη συνέχεια οι 185 με τη στάση που κράτησαν, τις πήραν πίσω. Οι μεν γιατί, μετά των πρωταγωνιστών της κατά-παράδοσης, απέβλεπαν στην τετραετία που ακολουθούσε. Οι δε, στην επόμενη. Ένιοι γιατί ήθελαν να μείνουν υπουργοί. Άλλοι πάλι για να γίνουν και άλλοι για να μην έχαναν το έδρανο, έστω και αν όλοι τους έχαναν την ψυχή τους. Έστω και αν η Βουλή των Ελλήνων του νέου αιώνα, εκτός από βουβή που ήταν ήδη από πριν, έμενε και άψυχη.

Σημ. {1}, Χρήστος Κηπουρός, Κεμαλισμοί, βλ. μηχανές αναζήτησης στο διαδίκτυο,

3. Μεταξύ Αλεξανδρούπολης και Στρασβούργου

Υπάρχουν μερικά αξιοσημείωτα κοινά ανάμεσα στις δύο ιστορικές περιφέρειες της Θράκης και της Αλσατίας. Από την ίδια περίπου γεωγραφική έκταση που έχουν, καθώς και την ύπαρξη των ποταμών Έβρου και Ρήνου ως ορίων με την Τουρκία και τη Γερμανία αντίστοιχα, μέχρι το ίδιο περίπου γεωγραφικό σχήμα του Νομού Έβρου και της Αλσατίας και μέχρι την γεωοικονομία, αφού η Αλεξανδρούπολη όχι μόνον μπορεί να γίνει ένα Στρασβούργο αλλά περισσότερο, και κυρίως ένα Στρασβούργο ενεργειακό. Γκαζιού βέβαια εννοώ. Όχι πετρελαϊκό.

Μπορεί η πρωτεύουσα του Έβρου να ατύχησε ως προς το βαπτιστικό όνομα. Και μπορεί να χρειάζεται, έστω και τώρα, να πάρει το όνομα του Θρακογενούς και Μακεδόνα Αλέξανδρου, του οποίου το μόνο κοινό με το βασιλιά Αλέξανδρο, είναι ότι αμφότεροι έφυγαν από τη ζωή νεότατοι, όμως η ιστορία όσο και η γεωοικονομία διδάσκουν ότι με τέτοια προσόντα που έχει αυτή η πόλη και τέτοια Ονομασία Προέλευσης που λέω να αποκτήσει [1], θα μπορούσε να αναδειχθεί σε δύο αν όχι τρία Στρασβούργα σε ένα μέρος. Μεταξύ των άλλων, Επίναιο αν όχι και Πρωτεύουσα της Ευρωπαϊκής και Ευρασιατικής Γεωοικονομίας στη Μεσόγειο. Δεν πρέπει άλλωστε να μας διαφεύγει το γεγονός ότι η πόλη αυτή είναι γέννημα θρέμμα της γεωοικονομίας. Είναι η κόρη της, όπως γράφω στο κείμενο «Η δική μας Αλεξανδρούπολη» [1]. Η μοναχοκόρη της Ελληνικής Γεωοικονομίας.

Εκείνο που αποτέλεσε για την Αλσατία την κύρια αιτία της ανάπτυξής της, όσο και τη δημιουργία της γέφυρας φιλίας ανάμεσα στην Γαλλία και τη Γερμανία, ήταν η πληθυντική της πολιτισμική ταυτότητα. Δεν είναι άσχετο με αυτά η ίδρυση στην πόλη του Στρασβούργου δυο κορυφαίων Ευρωπαϊκών θεσμών. Από τη μια πλευρά, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, από δε την άλλη, η Ευρωβουλή που τη μοιράζεται από κοινού με την Κοινοτική Πρωτεύουσα των Βρυξελλών.

Κάτι φυσικά που πολύ πιθανόν δεν θα γινόταν αν δεν είχε προηγηθεί η πρόταση-ιδέα του, κατά τα άλλα, μετά πλείστων όσων ευάλωτων σημείων Γάλλου πολιτικού Robert Schuman, ως προς τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, που είναι και ο πρόδρομος της ΕΟΚ και επέκεινα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξ ων και το φετινό τους Ιωβηλαίο. Μπορεί ο οραματιστής τους να άρχισε την πολιτική του διαδρομή από τον τόπο καταγωγής του πατέρα του και την όμορη προς την Αλσατία Λωρραίνη, όπου και σπούδασε, όπως άλλωστε και στο Στρασβούργο και στη Βόννη, και μπορεί ο Στρατηγός Ντεγκόλ να τον αποκαλούσε καλό μεν Γερμαναρά αλλά Γερμαναρά, όμως όλα αυτά δεν τον εμπόδισαν να κάνει όσα έκανε. Ήταν η καταγωγή και η κατοικία που τον ενέπνεαν. Ναι μεν δεν ήταν συμπαθής στη Γαλλική κοινή γνώμη, όμως από την άλλη, ανέβηκε ολόκληρη την κυβερνητική κλίμακα

Μακάρι να υπήρχε και εδώ ένας Τούρκος -έστω καλός Τούρκος αλλά Τούρκος- εκ της Ελλαδικής Πληθυντικής Θράκης. Να εμπνέονταν να παίξει το ρόλο ενός νέου Schuman. Να πρότεινε δηλαδή την ίδρυση Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Κομοτηνή και την ίδρυση π.χ. μιας Ευρωπαϊκής και Ευρασιατικής Ενεργειακής και Γεωοικονομικής Κοινότητας, στην Αλεξανδρούπολη. Μια νέα πολιτική και πολιτισμική και γεωοικονομική γέφυρα που θα συνενώσει τις ένθεν κακείθεν του Έβρου ιστορικές Περιφέρειες. Μικρή σημασία θα είχε αν ήταν με τη μια ή την άλλη πολιτική παράταξη. Πάντως εγώ θα τον ψήφιζα και με τα δύο μου χέρια, επιβεβαιώνοντας το μεγάλο μου σεβασμό απέναντι στην Πληθυντική Θράκη.

Μιλώ για μια νέα Γεωοικονομική Κοινότητα, με πρώτο και κύριο χαρακτηριστικό τη Δημοκρατία. Συγκεκριμένα, τη Γεωοικονομική Δημοκρατία. Από τη Ρωσία και τις υπόλοιπες περί την Κασπία χώρες, και βέβαια την Τουρκία, μέχρι τον Εύξεινο και τα Βαλκάνια, καθώς και την υπόλοιπη Ευρώπη. Τη Νότια και Μεσογειακή και όχι μόνο αυτή. Μιλώ επίσης για το χωροταξικό των Αγωγών Φυσικού Αερίου, για το οποίο εκτενώς αναφέρομαι στο βιβλίο «Αγώνας για τη Γεωοικονομική Δημοκρατία» [2] που έκανα πριν από πέντε χρόνια, και που ακόμη και Ανώτατοι Πολιτειακοί παράγοντες της χώρας, αλλά και άλλοι υιοθετούν σήμερα τις ιδέες και τις προτάσεις του. Επίσης εκείνα που γράφω στο κείμενο «Εύξεινος Αγωγός» [3]. Άλλο τώρα αν κάποιες παρεκκλίσεις με βάση τα όσα έγιναν γνωστά στην πρόσφατη εξαγγελία του South Stream από τους Καραμανλή και Putin, παρακάμπτουν, ως μη όφειλαν, τη Θράκη, θέτοντας την υπό την Τουρκική ενεργειακή ομπρέλα. Οπότε για έναν επιπλέον λόγο, ο αγωγός φυσικού αερίου Bourgas Αλεξανδρούπολης, καθίσταται όσο ποτέ άλλοτε αναγκαίος.

Δεν χρειάζεται ο αγωγός πετρελαίου Bourgas Αλεξανδρούπολης και ο μολυσματικός και ξεπερασμένος ήδη Βασιλιάς των καυσίμων που θα βρομίσει την περιοχή κατά τις δεκαετίες ακόμη που υπολείπονται έως την εξαφάνισή του. Προτιμότερη εκατό φορές για μένα, όπως και για πολλούς άλλους, είναι η Δημοκρατία του Φυσικού Αερίου καθώς και ο ομώνυμος αγωγός [3]. Και ας μην φτάσει στα δύο εκατομμύρια πληθυσμού η Θράκη. Ας μην έχει δηλαδή όσο η ήδη από δεκαετιών ανεπτυγμένη Αλσατία. Αρκεί και το ένα εκατομμύριο. Όχι βέβαια κατανεμημένο σε τρεις το πολύ τέσσερις πόλεις, δίπλα σε εκατοντάδες χωριά που κάποτε έσφυζαν από ζωή προτού μείνουν χωρίς σφυγμό.

Κάτι για το οποίο δεν ενοχοποιείται κάποια Θρακική ή και περιφερειακή παθογένεια αλλά η χρόνια Αθηναϊκή, και μάλιστα κάθε χρωματισμού και επί συναπτές δεκαετίες. Και κυρίως όταν αυτή αναλαμβάνει ευθύνες διακυβέρνησης και θέλει να συνεχίσει ή να τις αναλάβει εκ νέου η προτεραία διαμέσου νεκρανάστασής της. Το περιφερειακό ρημαδιό είναι ο λόγος για τον οποίο η Ελλάδα έχει ανάγκη την Τέταρτη Δημοκρατία [4]. Αυτή μπορεί να γεμίσει τη χώρα με νέους θεσμούς και κυρίως με ζωή την Περιφέρεια. Όλες χωρίς εξαίρεση τις Περιφέρειες.

Αν δε πολλοί Γάλλοι διανοούμενοι χαρακτηρίζουν την Περιφέρεια της δικής τους χώρας ως Γαλλική Έρημο -επόμενα και την Αλσατία των δύο εκατομμυρίων ψυχών- πως πρέπει άραγε να ονομάσουμε εμείς τη δική μας Περιφέρεια; Πως πρέπει να

ονομάσουμε τη Θράκη; Μήπως Πρωτεύουσα Έρημο της Γηραιάς Ηπείρου; Δεν το επικαλούμαι γιατί πολύ φοβάμαι ότι θα ξεσηκωθούν και όλες οι υπόλοιπες Ελλαδικές Περιφέρειες -πλην της Αττικής- να διεκδικήσουν για τον εαυτό τους το συγκεκριμένο τίτλο αν όχι και κανέναν πιο μεγάλο.

Όμως το πιο σημαντικό είναι άλλο. Κατά τη γνώμη μου, η Πολιτική Γεωοικονομία, όσο και η Γεωοικονομική Δημοκρατία, μπορούν να αποτελέσουν δυο νέα πολιτικά και πολιτισμικά μεγέθη και υλικά ενίσχυσης των αδύναμων πλέον να ανταποκριθούν απέναντι στη νέα περίοδο, Ευρωπαϊκών αρχών και αξιών. Πρώτο βήμα θα αποτελέσει η ισότιμη και Δημοκρατική συμμετοχή των χωρών μελών της Κοινότητας που έλεγα, για τη δημιουργία ενός νέου και υψηλού αναπτυξιακού προτύπου σχέσεων.

Ειδικά ως προς την ισοτιμία και τη Δημοκρατικότητα των γεωοικονομικών σχέσεων Ελλάδας και Τουρκίας, φυσικά δεν νοείται η συνέχιση οικοδόμησης της ανισοτιμίας, όπως έχει ήδη με τις υποδείξεις και ευλογίες των ΗΠΑ δρομολογηθεί με τον αγωγό Προύσας Κομοτηνής και με την Ελλάδα σε ρόλους κράτους-πελάτη και ενεργειακού εξαρτήματος της γειτονικής χώρας. Για ποια λοιπόν Δημοκρατία να μιλήσει κανείς και ποια Γεωοικονομία.

Σημειώσεις

{1} Χρ. Κηπουρός, *Η δική μας Αλεξανδρούπολη*, βλέπε την ιστοσελίδα Δημοκρίτειου Πανεπιστήμιου Θράκης, <http://alex.eled.duth.gr/kipouros/>

{2}, ο. π., *Αγώνας για τη Γεωοικονομική Δημοκρατία*, εκδόσεις Γόρδιος, Αθήνα, 2002,

{3} ο. π., *Σημειώσεις Πολιτικής Γεωοικονομίας*, βλέπε την ιστοσελίδα Δημοκρίτειου Πανεπιστήμιου Θράκης, <http://alex.eled.duth.gr/kipouros/>

{4} ο. π., *Τέταρτη Δημοκρατία*, Συμβόλαιο με τις Περιφέρειες, 36η έκδοση, 2007, βλ. την ιστοσελίδα Δημοκρίτειου Πανεπιστήμιου Θράκης, <http://alex.eled.duth.gr/kipouros/>

Αντί επιλόγου

Αντί τρίτου δρόμου, τρίτος κεμαλισμός

Υπάρχει μια σαφής ερώτηση η οποία απευθύνεται στους εν Ελλάδι ποικιλώνυμους θιασώτες του Tayyip Erdogan. Σε ποιο σημείο εντοπίζεται μια μόνον έστω διαφορά ανάμεσα στο λεγόμενο Ισλαμιστή Τούρκο πρωθυπουργό και στους προηγούμενους κεμαλιστές πρωθυπουργούς. Ανάμεσα στη σημερινή και τη χθεσινή Τουρκία. Και για να γίνω και πιο συγκεκριμένος. Ποια διαφορά υπάρχει στη στάση της ως προς την Κύπρο, ως προς το Αιγαίο ή ως προς τη Θράκη. Ποια διαφορά υπάρχει και ως προς το Κουρδικό. Ή ακόμη στο ζήτημα της Δημοκρατίας, στο εσωτερικό της Τουρκικής κοινωνίας. Εκτιμώ βέβαια ότι η μαντίλα δεν αποτελεί διαφορά. Όμως και στην περίπτωση που συμβαίνει κάτι τέτοιο, τότε, έχω να αντιτείνω ότι δεν είναι λίγες οι μαντιλοφορούσες veritable κεμαλίστριες. Ούτε είναι λίγες οι εξ αυτών ψηφοφόροι του κεμαλισλαμιστή Erdogan. Όπως βέβαια οι άνδρες κεμαλιστές ψηφοφόροι του.

Αν λοιπόν δεν υπάρχει διαφορά, που δεν υπάρχει, τότε είναι καιρός δίπλα στο γνωστό υποκοριστικό συνώνυμο της αφέλειας «Αμερικανάκια» να πάρουν θέση πλέον και τα «Ελληνάκια» και εκείθεν τα «Ευρωπαϊάκια», που παλιά ονομάζονταν «κουτόφραγκοι». Όλοι δηλαδή εκείνοι που εκφράζουν μια ανακούφιση αν δεν είναι και ευχαριστημένοι με τις εξελίξεις στην Τουρκία. Και με πιο ικανοποιημένη φυσικά τη γειτονική χώρα που πετυχαίνει να εξαγάγει το κύριο πολιτικό και διανοητικό της προϊόν, στην κατά τα άλλα Δημοκρατική Ευρώπη και μέχρι στην άλλη όχθη του Ατλαντικού. Μιλώ για το νέο κεμαλισμό, που στο κείμενο Κεμαλισμοί (1), ονόμασα Ισλαμικό κεμαλισμό, ο εκπρόσωπος του οποίου θα επαναλαμβάνει φαντάζομαι προς τον Ata Turk το γνωστό «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελά πατέρα... κλπ.» αφού όντως έχει πολλούς λόγους να χαίρεται και να χαμογελά.

Κυρίως γιατί εκτός από τον «ιστορικό» κεμαλισμό ή κεμαλικό ή ένστολο, και τον Ισλαμικό κεμαλισμό ή κεμαλισλαμισμό, υπάρχει πλέον ως παιδεία και επόμενα ως τρόπος πολιτικής σκέψης και πράξης ένας διάχυτος κεμαλισμός, ο τρίτος κεμαλισμός, που διαπιστώνει κανείς ακόμη και δια γυμνού οφθαλμού να υπερίπταται από τον Αττικό τηλεοπτικό και πολιτικό ουρανό, μέχρις εκείνον των Βρυξελλών. Υπάρχουν μάλιστα και κόμματα, αν όχι πολιτικές διεθνείς, όπως η Σοσιαλιστική, που συγχέουν τον τρίτο κεμαλισμό με τον τρίτο δρόμο, από τον οποίο κάποτε εμπνέονταν και τον ευαγγελίζονταν οι προγενέστεροι Πρόεδροι, που αν ζούσαν θα έλεγαν μια φράση και μόνον: Δημοκρατία στην Τουρκία. «Ούτε κεμαλικός, ούτε ισλαμικός κεμαλισμός».

Αν λοιπόν στην Ελλάδα των σημερινών χρόνων προσθέσει κανείς μια Δημοκρατική Παράταξη χωρίς όμως Δημοκρατικό πολιτικό κόμμα, και μια Κυβέρνηση η οποία στα Ελληνοτουρκικά αλλά και σε πολλά άλλα περισσότερο μιμείται την αντιπολίτευση, παρά εκφράζει μια δική της εθνική πολιτική παιδεία -που άλλωστε δεν διέθετε ποτέ- τότε εξηγείται εύκολα το γιατί η χώρα βρίσκεται εδώ που βρίσκεται. Και το γιατί, με

δεδομένους τους δυο πολιτειακούς αυτούς κεντρικούς θεσμούς, βρίσκεται κατάλληλο έδαφος για μια εκ των έξω, εκ του μακρόθεν αν όχι εκ του πλησίον, διακυβέρνηση των εθνικών μας ζητημάτων.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η λύση χρειάζεται να αναζητηθεί στην εθνικιστική σφαίρα. Γιατί ο εθνικισμός έχει ιστορικά αποδειχθεί ότι αναπαράγει και διαιωνίζει διαιρέσεις, πέραν της συμμετοχής σε παιχνίδια, όταν δεν αποτελεί προϊόν εισαγόμενο, εξ ου και η εκ των Αθηναϊκών Μέσων προς τους εκπροσώπους του διαπιστωμένη προτίμηση. Αν λοιπόν χρειάζεται ένα νέο ιστορικό υποκείμενο δεν είναι ούτε τα Ελληνάκια ούτε οι Ελληναράδες. Σκέτο το Έλληνες Δημοκράτες αρκεί. Κάτι το οποίο βέβαια είναι απόλυτα αναγκαίο για τους εκ της Πολιτικής προερχόμενους, οι οποίοι διακονούν μια από τις θεμελιώδεις αρχές και αξίες. Ένα τόσο απλό πράγμα, όμως και τόσο δύσκολο.

Το αναφέρω αυτό διότι από τέτοιους έχει ανάγκη η χώρα και από την 4η Δημοκρατία [2] και γιατί οι υπαρκτοί Πρόεδροι των διεθνών που έλεγα, από πουθενά δεν φαίνεται ότι διακονούν τη Δημοκρατία. Είτε στην Τουρκία είτε στην Ελλάδα -η πολιτική τους εξάρτηση από τα Μέσα αυτό πιστοποιεί- είτε στην Κύπρο. Γιατί -ας μείνω μόνο στην τελευταία- αν το έπρατταν, θα σέβονταν το «ΟΧΙ» του Κυπριακού Δημοψηφίσματος της 24ης Απριλίου του 2004 και θα προχωρούσαν και σε μια αυτοκριτική για τα έως τότε πεπραγμένα τους. Δεν θα προέβαιναν στις εντελώς αντίθετες ενέργειες με το να απεργάζονται την προώθηση μιας Πολιτικής και Πολιτειακής Κύπρου η οποία να έχει ως πρότυπο τον εαυτό τους. Μάλιστα να φθάνουν μέχρι και τη χρησιμοποίηση του Συμβόλου των Δημοκρατικών Αγώνων των Ελλήνων Αριστερών και Δημοκρατών, της Γυάρου, ώστε να στείλουν από εκεί το συγκεκριμένο όσο επίσης και σαφές και κυρίως Αντιδημοκρατικό μήνυμα προς την Κυπριακή Δημοκρατία να πει το «ΝΑΙ» που οι ίδιοι δεν εγκατέλειψαν ποτέ. Και επειδή η σημερινή δεν πρόκειται να το κάνει, να υπάρξει μια άλλη.

Αν αυτή η Κυπριακή Δημοκρατία ευθύνεται σε κάτι είναι η αδυναμία οικοδόμησης πολιτικής πάνω στο «ΟΧΙ». Εδώ και καιρό, όπως έχω γράψει, μπορούσε αντί της τριμερούς να προτείνει τετραμερή. Με άλλα λόγια δηλαδή, μια Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Αν τα προσκεκλημένα μέρη δέχονταν, θα μπορούσε να κτιστεί πιο εύκολα η συνέχεια του «ΟΧΙ». Αν πάλι δεν αποδέχονταν, τότε συνειρμοί θα παρέπεμπαν στα πριν από το πρώτο δημοψήφισμα γεγονότα, και πρώτα από όλα, στον προς τις εκ περιτροπής προεδρικές καρέκλες αλληθωρισμό περισσότερων του ενός πολιτικών αρχηγών. Και δεν μιλά για το αναφαίρετο και Δημοκρατικό δικαίωμα διεκδίκησης του Προεδρικού αξιώματος από τον επικεφαλής ενός μεγάλου πολιτικού κόμματος. Κάθε άλλο. Αυτός που αποφασίζει είναι ένας και μόνον. Ο κυρίαρχος λαός. Μιλά για την πρόσφατη Κυπριακή πολιτική ιστορία και το ρόλο του καθενός εκ των τότε αλλά και τωρινών πρωταγωνιστών των δυο μεγαλύτερων κομμάτων, μετά των όποιων ζιγκ ζακ τους. Όπως όμως επίσης μιλά για το ότι η τελική τους στάση, ιδίως εκείνη στη Λουκέρνη, τους τιμά όλους. Όπως τιμά την Πολιτική Ελλάδα, πλην Λακεδαιμονίων.

Οι οποίοι είναι οι ίδιοι με αυτούς που απευθύνουν ή συμφωνούν με το μήνυμα που έλεγα πιο πριν, σε συγκεκριμένο τμήμα της Πολιτικής και Πολιτειακής Κύπρου. Ένα μήνυμα όμως που επίσης είναι κοινός τόπος. Μεταξύ δε όλων των άλλων, και εφόσον

επιτευχθεί ο αναληφθείς σχεδιασμός, κοινός τόπος εκκεμαλισμένος αφού για κάποιο διάστημα θα συνυπάρξουν εντός του, τρεις κεμαλισμοί. Πρώτον, ένας ένστολος, ο κεμαλικός κεμαλισμός, ο γνωστός και ως Αττίλας, ο οποίος βέβαια δεν πρόκειται να φύγει με καμιά κυβέρνηση. Δεύτερον, ο επόμενος κεμαλισμός, ο ισλαμικός ή και το οποιοδήποτε μελλοντικό του διάδοχο σχήμα. Και τρίτον, ο Ελλαδικός Αθηναϊκός, ο αντί τρίτου δρόμου τρίτος κεμαλισμός, που από ετών συστηματικά επεκτείνεται προς την Κύπρο, με τις υποδείξεις και τις ευλογίες των υπολοίπων όλων. Και των εκ του πλησίον, και των εκ του μακρόθεν, και με την Κύπρο να μην μπορεί να προλάβει καν να χαρεί για τα όσα με κόπους του λαού της πετυχαίνει στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αφού και αν ακόμη της έρθουν καλά τα πράγματα, θα συνεχίσει να ζει κινούμενη μεταξύ Ευρωζώνης και Τουρκοζώνης.

Σημ. {1}, Χρήστος Κηπουρός, *Κεμαλισμοί*, βλ. μηχανές αναζήτησης στο διαδίκτυο,

Σημ. {2}, ο. π., *Τέταρτη Δημοκρατία*, Συμβόλαιο με τις Περιφέρειες, 36η έκδοση. Η εργασία δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου της Θράκης στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://alex.eled.duth.gr/kipouros/>

Ποιοι και γιατί αποσιώπησαν το θάνατο του στρατηγού Δημήτρη Ματαφιά

+ Δημήτρης Ματαφιάς

Ποιοι και γιατί αποσιώπησαν το θάνατο του στρατηγού Δημήτρη Ματαφιά

Copyright 2006

Χρήστος Κηπουρός

Μαυρομιχάλη 13

Διδυμότειχο

xkipuros@otenet.gr

Εικόνα εξώφυλλου: Αναμνηστική photo από την κοινή επίσκεψη στην
Κοιλάδα Βεκαά, το Σεπτέμβριο του 1988.

Πηγή: Φωτ. αρχείο συγγραφέα,

Εικ. οπισθόφυλλου: ο. π.,

Κάτω σειρά, αριστερά προς δεξιά: Μιχάλης Χαραλαμπίδης, +Ηλίας
Ευαγγελίδης, Κούρδος μαχητής, +Δημήτρης Ματαφιάς, Κώστας
Ασλάνης, Αγάπιος Γαβριηλίδης, Κώστας Ντελέζος, Κούρδος μαχητής.
Επάνω σειρά, ο. π.: Κούρδος μαχητής, Αντώνης Ναζάκης, Χρήστος
Κηπουρός, Χαράλαμπος Σταματόπουλος, Θεόδωρος Σωσάνογλου.

Πηγή: ο. π.,

Στην ίδια επίσκεψη στη Σχολή Ατρόμητων του Ρ.Κ.Κ. στην κοιλάδα
Βεκαά στο Λίβανο συμμετείχε επίσης και ο +Χρήστος Μπίστης.

Θράκη Ιανουάριος 2007,

Εικόνα εξώφυλλου,

Εικόνα οπισθόφυλλου,

Ποιοι και γιατί αποσιώπησαν το θάνατο του στρατηγού Δημήτρη Ματαφιά

Σημείωμα του πρώην Βουλευτή Έβρου Χρήστου Κηπουρού

Εκτός από το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου υπάρχει και το χρονικό ενός αποσιωπηθέντος θανάτου. Επίσης και το χρονικό ενός αποσιωπηθέντος βίου. Ο λόγος για τη στάση των Αθηναϊκών Μέσων όσο και των ομώνυμων πολιτικών κομμάτων, κυρίως δε του πρώην κυβερνητικού, απέναντι στο στρατηγό Δημήτρη Ματαφιά. Υπάρχει τελικά ένας κανόνας που από πολλών ετών εφαρμόζουν στην πρωτεύουσα. Ποιος είναι; Το φιλτράρισμα των ειδήσεων. Ας μην επεκταθώ σε προηγούμενα ομοειδή κρούσματα. Ας μείνω στην περίπτωση του θανάτου, τον περασμένο Νοέμβριο, του στρατηγού Δημήτρη Ματαφιά.

Όσοι την περίοδο εκείνη έτυχε να παρακολουθήσουν ταυτόχρονα Λευκωσιάτικα και Αθηναϊκά Μέσα θα εντυπωσιάστηκαν αφού η μεταξύ τους γνωστή διαφορά έγινε ακόμη μεγαλύτερη. Σαν τη μέρα με τη νύχτα. Από τη μια, πολύστηλα και από την άλλη, ούτε καν μια λέξη. Από τη μια, επικήδειος από το Βάσο Λυσαρίδη και εκφορά με την παρουσία της Πολιτικής Κύπρου, και από την άλλη, η σιωπή

των Λιοσίων, τού γνωστού εργοστάσιου επεξεργασίας λημμάτων που μεταποιεί τα σκουπίδια σε νέα και τα νέα σε σκουπίδια.

Πως όμως να μην κάνουν εντύπωση; Η μεν Κύπρος αναγνωρίζοντας τις καλές υπηρεσίες του μακαρίτη Ματαφιά ως διατελέσαντος αρχηγού της Εθνικής Φρουράς και ανταποκρινόμενη στην τελευταία του επιθυμία να του το ανταποδίδει ενταφιάζοντας τον με δημόσια δαπάνη στα χώματά της, η δε τηλεοπτική και πολιτική Αθήνα, να φτάνει στο σημείο να πνίγει ακόμη και την είδηση του θανάτου, αδιαφορώντας εάν με τον τρόπο αυτό τον θανατώνει εκ νέου.

Δεν αποτελεί βέβαια απλά και μόνο μια ακόμη αντιδημοκρατική συμπεριφορά, ιδίως εκείνων που διατείνονται ότι εκπροσωπούν τη Δημοκρατική παράταξη στην οποία άλλωστε ανήκε από δεκαετιών χρωματίζοντας, όταν αυτό χρειάστηκε, την στρατιωτικοπολιτική του διαδρομή με παραιτήσεις και αποχώρηση από κυβερνητικές θέσεις. Ούτε μόνον οι λεγόμενες Δημοκρατικές εφημερίδες αποσιώπησαν το γεγονός του θανάτου. Τα ίδια και η Ελληνική Πολιτεία με την ευρεία, αν όχι την ευρύτατη έννοια του όρου. Αδιαφόρησε πλήρως. Δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον, όπως όφειλε, και παρόλο που η περίπτωση δεν της ήταν άγνωστη.

Επιβεβαιώνεται ότι αυτοί που κινούσαν αλλά και κινούν τα πολιτικά και Δημοκρατικά λεγόμενα νήματα και «νάματα» στο εθνικό κέντρο που παρεμπιπτόντως ούτε εθνικό είναι ούτε κέντρο, είναι σε θέση να κάνουν οτιδήποτε χρειαστεί για να σταματήσουν να παράγονται παρόμοια πρότυπα Ελλήνων αλλά και να οριστικοποιηθεί η διαδοχή

AKADEMİYA MAHSUM KORKMAZ

μιας ιστορίας στα δικά τους μέτρα. Με άλλα λόγια, πήγης και γη να γίνουν ένα. Πολύ ολίγο τους ενδιαφέρει αν θα είναι κάποια ιστορία με πρότυπο την απουσία προτύπων. Μεταξύ όλων των άλλων, γιατί μόνον έτσι οι θιασώτες της θα μπορούν να αναπαράγονται και να διαιωνίζονται. Και από πάνω να καμώνονται και τους θεσμικούς φορείς και κυρίως τους Δημοκράτες.

Εγώ πάντως έχω τη γνώμη ότι δεν θα είναι λίγοι οι Δήμαρχοι και τα Δημοτικά Συμβούλια που θα τιμήσουν το γενναίο και Δημοκρατικό στρατηγό Ματαφιά. Γιατί σαφώς και δεν είναι ακόμη έγκλημα το να είναι κανείς άνθρωπος από αξιοπρέπεια. Να αγωνίζεται για τις Αξίες της Ελευθερίας, της Ειρήνης, της Πολιτικής και της Δημοκρατίας έως τη Φιλία των Λαών και των Ανθρώπων, όπως και των Αγώνων τους για τις ίδιες Αξίες. Γιατί αυτά ήταν ο στρατηγός Ματαφιάς.

Για τα οποία, όπως άλλωστε λόγω των απαράγραπτων εθνικών και κοινωνικών θεσμών, που προηγούνται των ομώνυμων πολιτικών, θα τον τιμήσουν. Από τον τόπο της καταγωγής του, τα Επτάνησα, έως τη Θράκη αλλά και στο Αιγαίο, όπως και στην υπόλοιπη Ελλάδα. Όχι μόνο στην Κύπρο ή στο Κουρδιστάν.

Για το τελευταίο αυτό, και για να μην στενοχωρηθούν οι κεμαλιστές και οι κεμαλισλαμιστές στη γειτονική χώρα [1] -ολόκληρη δηλαδή η πολιτική Τουρκία- οι εκ των ημεδαπών πολιτικών θεσμών φίλοι της, οι σοσιαλιστές αλλά και τα άλλα παιδιά, έπραξαν όσα έπραξαν τα προηγούμενα χρόνια, με κορυφαία την αποτρόπαια πράξη της 15ης Φεβρουαρίου 1999, και συνεχίζουν να πράττουν όσα πράττουν.

Γιατί αν ήταν Δημοκράτες και εκπροσωπούσαν τη Δημοκρατική παράταξη δεν θα απέφευγαν βέβαια να εκδώσουν μια λιτή έστω ανακοίνωση για το ανθρώπινο συμβάν, όπως είναι ο συγκεκριμένος θάνατος από παθολογικά αίτια. Ούτε καν αυτό το ελάχιστο έπραξαν. Πόσο μάλλον να ζητούσαν και την απελευθέρωση του έγκλειστου στο Ύμραλι. Για την παράδοση του οποίου μάλιστα είναι αυτουργοί.

Σκέφτομαι ότι σε περιπτώσεις σαν και αυτή στην Αρχαία Ελλάδα όλο και θα βρίσκονταν κανένας τραγωδός, όπως ο Ευριπίδης, ώστε να προτείνει τρόπο απαλλαγής από τις ερινύες. Να υποδείξει κάποιο Παρράσιο, όπως έκανε στην τραγωδία «Ορέστης». Σήμερα όχι μόνο δεν υπάρχει κάποιος Ευριπίδης, αλλά νομίζω ότι αν ξαναζούσαν οι Αρχαίοι Έλληνες, δικαίως θα μας αποκλήρωναν. Όλους. Αυτούς για αυτό που ήταν και συνεχίζουν να είναι. Εμάς που δεν κάναμε κάτι.

Σημειώσεις

{1}, Περισσότερα βλέπε στα λήμματα που υπάρχουν στις τουρκικές πηγές, μετά από πληκτρολόγηση του ονόματος MATAFIAS σε όποια από τις μηχανές αναζήτησης. Τα πιο πολλά σχετίζονται με τη στάση του απέναντι στον Κουρδικό αγώνα. Από την άποψη αυτή τα τουρκικά Μέσα είναι λιγότερο κεμαλικά από τα Αθηναϊκά. Τα οποία οφείλω να τονίσω ότι ανάμεσα στα άλλα κάνουν και ένα καλό. Γίνονται αιτία να ισχυροποιηθεί ακόμη περισσότερο η έκτη αίσθηση των πολιτών αν όχι και να δημιουργηθεί και έβδομη κλπ.

Τη δημοσιευόμενη στη σελ. 4, αναμνηστική photo αλλά και τις άλλες από την κοινή μας επίσκεψη στην κοιλάδα Bekaa στο Λίβανο κατά το Σεπτέμβρη του 88, την οποία διοργάνωσε ο Μιχάλης Χαραλαμπίδης, χρησιμοποίησαν τα τουρκικά Μέσα σαν «αποδεικτικό» ντοκουμέντο. Ότι δήθεν ο στρατηγός Ματαφιάς εκπαίδευε Κούρδους μαχητές.

Κυπριακή Δημοκρατία, που για άλλη μια φορά διέσωσε όση εθνική τιμή και αξιοπρέπεια μπορούσε.

Κάτι που το αναπαρήγαγαν σκόπιμα και για αυτό συκοφαντικά τα εν Ελλάδι κάθε κατηγορίας βαποράκια του γειτονικού κεμαλισμού, αν και γνώριζαν και γνωρίζουν πολύ καλά ότι η έκφραση αλληλεγγύης του ευπατρίδη στρατηγού, όπως βέβαια και όλων μας, απέναντι στον Κουρδικό απελευθερωτικό αγώνα ήταν και συνεχίζει να παραμένει διανοητική, πολιτική και κυρίως ηθική.

Να το θέσω όμως και αλλιώς. Το αίτημα για την απελευθέρωση του Οτζαλάν αποτελεί την άλλη όψη του αιτήματος για εκδημοκρατισμό της Τουρκίας. Όσοι λοιπόν επικαλούνται το δεύτερο αποσιωπώντας το πρώτο, υποκρίνονται. Πόσο μάλλον όσοι το αποφεύγουν και αυτό. Και πόσο ακόμη περισσότερο, όταν, όπως γίνεται με τον επικεφαλής μεγάλου Ελληνικού πολιτικού κόμματος, πηγαινοέρχονται κάθε τρεις και μια στη γειτονική χώρα θεωρώντας παράλληλα τις βασικές αρχές και αξίες σαν μορφές ακινησίας.

Και οι οποίοι παρεμπιπτόντως, είναι οι ίδιοι με εκείνους που επίσης απέφυγαν έστω να ψελλίσουν δυο λόγια για το θάνατο του στρατηγού Ματαφιά. Ας είναι καλά στην υγεία της η Πολιτική Κύπρος, η ίδια η

Θράκη Ιανουάριος 2007,

DEMİTA MAR...
DEMİTA MAR...
DEMİTA MAR...

EUROPE VGALTO

